

forhøiet med 50 %, uden at Noget havde det i Sinde. Det er ikke den eneste Forhøielse, Lovgivningen har indført paa dette Omraade, men Lovgivningen har tillige paa denne Omraade indført en anden Forhøielse, nemlig ved Overgangen fra Sølvmonnfod til Guldmøntfod. De 7,3 Dre pr. Pot 8 Graders Brændevin og de 10,95 D., som Beskattelsen blev ved Krigsstatloven af 1864, vare Sølv, men nu er det Guld, og der var Ingen, som den Gang Møntloven blev indført, havde til Hensigt at give Beskattelsen den Forhøielse, som den fik derved. Denne Forhøielse kan sættes til det Samme, som Sølvprisen Tilvægt fra 1872 til nu maa anslaaes at være. Den Gang skete Overgangen fra Sølvfod til Guldfod efter en Kurs af 15½, men nu er Kursen omtrent 20, det vil sige, at 20 Dele Sølv nu svare til 1 Del Guld. Det er altsaa en Forhøielse af omtrent 29 pCt., som Lovgivningen uden at have det til Hensigt, uden at dømme derom, har givet denne Beskattelse. Altsaa i Stedet for, at man ved Loven har haft til Hensigt at give en Beskattelse af 7,3 Dre pr. Pot 8 Graders Brændevin, er Beskattelsen bleven over 14 Dre pr. Pot 8 Graders Brændevin. Naar nu den ærede Minister siger til os: Gjenindset, hvad der har været den oprindelige Mening med Brændevinsafgiften, lad os faae det tilbage, det er ikke mere end rimeligt, at Staten faar det tilbage — saa er der dertil at svare mange Ting. For det Første er der dertil at svare: Lad os saa paa andre Omraader opgive, hvad Staten ikke har havt til Hensigt at opnaa ved sine forskjellige Toldpaalæg — det tænker den ærede Minister ikke paa — og dernæst gjælder om Brændevinsafgiften, som det var Meningen at sætte den op i 1864 ved Krigsstatloven, nemlig med 6 Skilling pr. Pot 8 Graders Brændevin, det Samme, som jeg nys nævnte om Beskattelsen, at det var 6 Skilling eller 12½ Dre i Sølv, men ikke i Guld, og derfor maa man altsaa foretage en tilsvarende Nedsættelse, hvorved de 12½ Dre blive omtrent 9½ Dre. Mere end til 9½ Dre i Guld har det aldrig været Statens Mening at sætte Brændevinsafgiften op. Men naar man nu stiller sig paa den ærede Ministers Standpunkt, hvorfor kommer den ærede Minister saa ikke til os og siger: Ja, selvfølgelig maa saa Spiritusolden nedsættes i Forhold hertil; den maa nedsættes omtrent til det Halve, og det vil have en meget væsentlig Indflydelse. Den nuværende Spiritusold er lig med et ligefremt Indførselsforbud, og der maatte ske en meget betydelig Nedsættelse deri for at forhindre, at den har denne Virkning. Derfor har Folkethinget altid, hver Gang det behandlede dette

Afgiftsspørgsmaal, holdt paa, at samtidig med at det tiltraadte den forhøiede Spiritusafgift, som det var villigt til at gaa med til, nemlig til 20 Dre pr. Pot af 100 pCt. Styrke, hvilket svarer til 10 Dre pr. 50 pCt eller 9,4 Dre pr. Pot 8 Graders Spiritus, skulde Spiritusolden nedsættes til et rimeligt Beløb, nemlig til 20 Dre pr. Pot af 100 pCt. Styrke, og derved vilde der endnu blive en Beskattelse tilbage af over 50 pCt., af Afgiften, usigtig 7¾ pCt. Derved havde Brændevinsbrænderierne al den Beskattelse, som de fornuftigvis kunde gjøre Krav paa; man var fuldstændig sikret mod Indtrængen af udenlandst Brændevin undtagen under ganske særlige Konjunkturer, da intet Land bør fuldstændig afskjære Indførsel, og paa den anden Side vare Konsumenterne sikrede mod, at Brænderierne, støttede paa Beskattelse, holdt Prisen usforholdsmæssig høj. Begge Dele vilde give Staten forøgede Indtægter, og der vilde da ogsaa være Spørgsmaal om, hvorledes den forøgede Indtægt skulde anvendes. Jeg har ikke villet undlade at fremhæve hele dette Afgiftsspørgsmaal her, da den ærede Minister atter og atter vender tilbage dertil og, som det forekom mig, anstillede den Betragtning med Hensyn til Sagen, som han saa tidt har gjort gjældende, at vi bør vende tilbage til den Afgift, som det oprindelig var Meningen at lægge paa Brændevinen uden Hensyn til de forandrede Forhold og uden Hensyn til, at den nu, omfat i Guld, vil blive betydelig større, end Meningen var den Gang, vi havde Sølvmonnfod.

Saavidt jeg forstod den ærede Minister, var imidlertid hans Hovedmotiv, eller det Hovedmotiv, han ansøgte, ikke saa meget det at faae denne forøgede Indtægt, som det var at komme til en Udbyttebeskatning. Dette Dufte deler jeg, og jeg tror, at dette Thing, som gjentagne Gange har udtalt sig i denne Retning, ligeledes deler dette Dufte med Ministeren, idet vi fuldt vel erkende Bigtigheden af at komme bort fra Rarumsbeskatningen og komme til Udbyttebeskatningen. Jeg vilde henstille til den ærede Minister, om man ikke kunde komme til en Forstaaelse om denne Lov ved at indskrænke den til at angaa Udbyttebeskatningen alene og holde Afgiftsspørgsmaalet helt udenfor. Det vil jeg for mit personlige Vedkommende nærmest være stemt for; thi jeg tror, at under de nuværende Forhold vil dette være den eneste Maade, hvorpaa man kan faae Udbyttebeskatningen indført. Jeg tror ikke, at der opnaas Enighed om Afgiftens Størrelse og det eventuelle Udbyttes Anvendelse under de nuværende Forhold. Vil man